ക്രിക്കറ്റിലൂടെ കാർഗിലിലേക്ക്!

വിദേശികൾ കനിഞ്ഞു നല്കിയ വെടിക്കോപ്പുകൾ കൊണ്ട് 'നമ്മൾ' ധീരമായി യുദ്ധം ചെയ്തു! നമ്മൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയും പാക്കിസ്ഥാനും എന്നാണർത്ഥം!! വിജയപ്രഖ്യാപനവും 'നമ്മൾ' ധീരമായിത്തന്നെയാണ് നടത്തിയത്. ഇന്ത്യയെ പറ്റിച്ച് അകത്തുകടന്ന സന്തോഷലഹരിയും അന്താരാഷ്ട്രവത്ക്കരണ വിജയലഹരിയും കൂടിച്ചേർന്ന ഇരു ലഹരികൾ പാക്കിസ്ഥാനിലെ 'നമ്മൾ'ക്കുള്ളപ്പോൾ ശത്രുവിനെ തുരുത്തിവിട്ടതിന്റെ വിജയോന്മാദലഹരിയാണ് ഇന്ത്യയിലെ 'നമ്മൾക്കുള്ളത്'. സുരക്ഷിതത്വപാതയൊന്നും അനുവദിക്കാതെ (?) പിൻവാങ്ങാൻ വേണ്ടി വെടിനിർത്തുക മാത്രം ചെയ്തു നേടിയ വിജയമെന്ന ഇരുലഹരി ഇവിടെയുമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യങ്ങളിലെ യുദ്ധങ്ങളെക്കാളും ഇപ്രാവശ്യത്തെ യുദ്ധത്തിന് പല പ്രത്യേകതകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ജീവനിലെ പേടിയായിരുന്നില്ല ഇപ്രാവശ്യം 'നമ്മൾക്ക്'. പകരം ഒരാവേശം തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. 'അടിച്ചുപൊളിക്കെട' എന്ന് പട്ടാളക്കാർക്ക് ധൈര്യം കൊടുക്കുന്ന ആവേശം. പട്ടാളക്കാർ ശാരീരികമായും ജനങ്ങൾ മാനസികമായും ഈ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു എന്നതാണ് 'ദേശ സ്നേഹപരമായ' പ്രത്യേകത!

പട്ടാളക്കാരന്റെ ഓരോ കൊലപാതകത്തിനും കീ ജെയ് വിളിച്ചുകൊണ്ട് 'നമ്മൾ' യുദ്ധമുഖത്തു തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. തമ്മിൽതല്ലി ചത്ത പട്ടാളക്കാരന്റെ ജഡത്തിനു ചുറ്റും കൂടി സങ്കടത്തെ, രാജ്യസ്നേഹപരമായ വിദ്വേഷമാക്കിക്കൊണ്ട് 'നമ്മൾ' പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു; 'പട്ടാളക്കാരൻ പകരം വീട്ടുമെന്ന്!!!'

പാക്കിസ്ഥാൻകാരെയാണ് കൊല്ലുന്നതെന്ന് ന്യായം ഇന്ത്യാക്കാരായ 'നമ്മൾക്കും' ഇന്ത്യാക്കാരനെയാണ് കൊല്ലുന്നതെന്ന് ന്യായമായ ന്യായം പാക്കിസ്ഥാനിലെ നമ്മൾക്കും ന്യായീകരണമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മുന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ദൈവകല്പനകളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തിയിട്ടു തന്നെയായിരിക്കണം ഇന്ത്യയിലെയും പാക്കിസ്ഥാനിലെയും ദൈവവിശ്വാസികളുടെ മതങ്ങൾ 'കൊലപാതകത്തിന് ജയ് വിളിച്ചത്'?

പാക്കിസ്ഥാനിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പത്തു കല്പനയിൽ 'ഇന്ത്യാക്കാരനാണെങ്കിൽ കൊല്ലണം' എന്നും ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പത്തു കല്പനയിൽ 'പാക്കിസ്ഥാൻകാരനാണെങ്കിൽ കൊല്ലണം' എന്നും ദേശസ്നേഹപരമായി (?) ചേർക്കപ്പെട്ടതിനാൽ പള്ളികൾക്കുള്ളിലും പുറത്തുമെല്ലാം 'ജയ് ജവാൻ വിളികളും ഐക്യദാർഢ്യ പ്രകടനങ്ങളും ആദരാഞ്ജലി അർപ്പണങ്ങളും ഒഴുക്കു നടന്നു: ഇന്ത്യാക്കാരെ കൊല്ലാൻ സഹായിക്കണമേ എന്ന പാക്കിസ്ഥാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അപേക്ഷകളും പാക്കിസ്ഥാൻകാരെ കൊല്ലാൻ സഹായിക്കണമേ എന്ന ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അപേക്ഷകളും സ്വർഗരാജ്യത്ത് കുന്നുകൂടിക്കിടക്കുകയാണ്. മുസ്ലീം സ്വർഗരാജ്യത്തും ഹൈന്ദവ സ്വർഗരാജ്യത്തും ഇതുതന്നെയാണ് അവസ്ഥ.

'വിശ്വസാഹോദര്യമെന്ന' നബി വാക്യത്തെയും 'അഹിംസാപരമോ ധർമ' എന്ന വേദാന്ത വാക്യത്തെയും ദേശസ്നേഹപരമായി വികേന്ദ്രീകരിച്ച് ഇരുരാജ്യങ്ങളിലെയും മുസ്ലീങ്ങളും ഹൈന്ദവരും ആരു മുന്നിൽ എന്ന മത്സരത്തിലാണ്.

രാഷ്ട്രീയ പിന്തുണയെക്കാൾ ആത്മീയ യുദ്ധത്തിന്റെ ചേരുവകൾ കൂടിചേർന്നതായിരുന്നു ഇപ്രാവശ്യത്തെ യുദ്ധമെന്ന് വരുമ്പോൾ എങ്ങിനെ നാമീ 'പുരോഗതി' നേടി എന്നു കൂടെ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

''ഈശാവാസ്യമിദം സർവം''; ''തന്നെപ്പോൽ സർവ പ്രാണീയും'' ''നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക'' ''നിന്റെ ഒരു കരണത്ത് അടിക്കുന്നവന് മറുകരണം കൂടെ കാട്ടികൊടുക്കുക' എന്ന സത്യദർശന മൂല്യങ്ങളെല്ലാം എങ്ങിനെ തലതിരിഞ്ഞു വീണു; എങ്ങിനെ ജനതകളുടെ ശരീരത്തിലും മനസിലും ആത്മാവിലും വെറുപ്പും പകയും കൊലയും നിറഞ്ഞ യുദ്ധം നിറഞ്ഞു എന്നതു വളരെ വളരെ ഗൗരവമായി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

പട്ടാളക്കാരിലെ യുദ്ധത്തെക്കാൾ പകയാർന്ന യുദ്ധം ജനമനസുകളിൽ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിവരം അധികമാരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടില്ല. എന്തിന്ത്യാ; എന്തു പാക്കിസ്ഥാൻ എന്നറിയാത്ത കൗമാര മനസുകളിലും ഏതു ചേരിയിലും നേടാവുന്ന മാതൃ മനസുകളിലും പാക്കിസ്ഥാൻ ഇന്നു ശത്രുവാണ്! ഇന്ത്യ ശത്രുവാണ്. പട്ടാളക്കാരെക്കാൾ വാശിയോടെ 'കൊല്ലുവനെ' എന്നാക്രോശിച്ച് അവരിന്നു ചാടി വീഴുന്നു. പാക്കിസ്ഥാൻ ക്രിക്കറ്റിൽ ജയിച്ചാൽ ഇന്ത്യയിൽ പടക്കങ്ങൾ പൊട്ടുന്നു പടക്കം പൊട്ടിച്ചവരെ പൊട്ടിക്കുന്നു ഇന്ത്യ ജയിച്ചാൽ പാക്കിസ്ഥാനിലും പൊട്ടുന്നു! കാർഗിൽ യുദ്ധത്തെക്കാൾ ക്രിക്കറ്റ് യുദ്ധത്തിന് രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും ഇരുതല മൂർച്ച!

രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സൗഹൃദവും ഐക്യവും ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുമെന്ന് പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന കായിക മത്സരങ്ങൾ പകയും വൈരാഗ്യവും വളർത്തി യുദ്ധത്തിലേക്ക്... കലാപത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയോ? ഇതു കായിക മത്സരങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ പരിണാമമാണോ അതോ ദുഷ്ടബുദ്ധികളുടെ കുതന്ത്ര പ്രയോഗങ്ങളോ?

കുട്ടികളിൽ തുടങ്ങി വലിയവരിലും, പ്രദേശങ്ങളിൽ തുടങ്ങി രാജ്യങ്ങളിലും 'മത്സരം' എന്നത് എന്നും ഏതു രൂപത്തിലും എവിടെയും വിനാശകരായിരുന്നിട്ടേയുള്ളൂ. മത്സരം ആരെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. സുഹൃത്തുകളാക്കിയിട്ടുമില്ല. മത്സരം എന്ന വിഷയത്തിന് കച്ചവട താത്പര്യം എന്ന ചൂട് ചേരുമ്പോൾ, എങ്ങിനെ വിഷക്കോപം ഉണ്ടാകുന്നോ അതു പോലെയാണിന്ന് ക്രിക്കറ്റിന്റെയും കച്ചവടത്തിന്റെയും കൂടിചേരലും അതുവഴിയുള്ള അപകടവും.

> 'എത്രയായി?'
> ''ഇരുനൂറ്റി മുപ്പതിയെട്ട്''
> ''അപ്പുറത്തോ?''
> ''എന്തപ്പുറത്ത്?''
> 'എത്ര നുഴഞ്ഞുകയറ്റക്കാർ ചത്തു എന്നാ ചോദിച്ചത്?'
> 'ഓഹോ ഞാൻ കരുതി റൺസാണെന്ന്!'
> പീരങ്കിയുദ്ധവും 'ബാറ്റ് യുദ്ധവും' ഒന്നു തന്നെയായി മാറിയതിന്റെ ചെറിയൊരാശയക്കുഴപ്പം!

നെറ്റി ചുളിക്കും മുമ്പ് ക്രിക്കറ്റിനെക്കുറിച്ച് ഇന്നുയർന്നു വരുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കാമോ? നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മൊത്തം പിടിച്ചിരുത്തുന്ന കളിയാണിന്ന് ക്രിക്കറ്റ്. കളിയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ കളികാണലല്ലാതെ മറ്റൊരു ജീവിത പ്രക്രിയകളും നമുക്കിന്നില്ല. അമേരിക്കയിൽ, യൂറോപ്പിൽ, ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ എന്തേ ക്രിക്കറ്റില്ലാത്തേ? വികസനത്തിന്റെയും പുരോഗമനത്തിന്റെയും ആഢ്യത്തത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ഈ കളി, വികസനമൊക്കെ പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞ ആഢ്യന്മാരായതുകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ വേണ്ടെന്നു വച്ചതാണോ? ക്രിക്കറ്റ് കളി ജന്മം കൊണ്ട ബ്രിട്ടനിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ക്രിക്കറ്റ് മാമാങ്കം പത്രങ്ങളിലെ മുൻ പേജ് വാർത്തയേ ആയിരുന്നില്ല എന്നു കേൾക്കുന്നു. ക്രിക്കറ്റ് കളി അറിയാവുന്ന അന്നാട്ടുകാരെ സ്റ്റേഡിയത്തിലും ടീവിക്കു മുന്നിലും കാണാനേ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നാണ് ഇവിടുത്തെ പത്രപ്രവർത്തക റിബലുകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്. ക്രിക്കറ്റ് കളി എന്തെന്നറിയാത്ത നമ്മുടെയാളുകളെ ടീവിക്കുമുന്നിൽ കെട്ടിയിട്ട മട്ടിരുത്തുന്ന ക്രിക്കറ്റ് യോഗ്യത എന്താണ്?

എങ്ങിനെ? എന്തിൽ? എന്തുകൊണ്ടാണിവർ രസം കണ്ടെത്തുന്നത്?

സിഗരറ്റ്, മദ്യം, രാസവിഷ പെപ്സി, കൊക്കോകോള തുടങ്ങി ബഹുരാഷ്ട്ര കൊള്ളക്കമ്പനികൾ കോടികൾ മുടക്കിയിട്ടല്ലേ ക്രിക്കറ്റിനെ 'കിറുക്കറ്റാക്കിയിരിക്കുന്നത്?' എന്താണിവർക്കിത്ര കായിക പ്രേമം? ഇവരുടെ കാശു മുടക്കൽ തീർന്നാൽ പിറ്റേ ദിവസം മുതൽ എന്തായിരിക്കും 'കിറുക്കറ്റി'ന്റെ അവസ്ഥ? ടീവിയിൽ എത്ര സമയം തത്സമയ പ്രക്ഷേപണം അതു കാർഗിൽ യുദ്ധ പ്രക്ഷേപണം മാറ്റിവച്ചുകൊണ്ട് – ഉണ്ടാകും?

സ്വപ്നത്തിൽ പോലും സങ്കല്പിക്കാൻ വയ്യാത്ത കോടികൾ ക്രിക്കറ്റ് വീരന്മാർ നേടുന്നതും വീരനായക ദൈവമായ് മാറുന്നതും അവരുടെ വിരൽ തുമ്പിൽ സമൂഹം വട്ടം തിരിയുന്നതും എന്തുകൊണ്ടാണ്?

എഴുതാപ്പുറങ്ങൾ വായിക്കാനുള്ള അറിവും അതു വായിക്കാനുള്ള ചങ്കുറ്റവും ഉള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഈ ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങളെ സഹിക്കാനാകുകയുള്ളൂ. പടർന്നു പിടിക്കുന്ന ക്രിക്കറ്റ്, റെസലിംഗ്, കാറോട്ട അപകട ദൃശ്യ വിനോദങ്ങൾ... ഇവയുടെയെല്ലാം പിന്നിലുള്ള 'പ്ലാനിംഗ്' അത്യന്തം ഹീനമാണ്.

പാവം രാജ്യങ്ങളെ പിഴിഞ്ഞു ചോര കുടിക്കാൻ മൾട്ടി നാഷണൽ യക്ഷികളുടെ വെറ്റിലയ്ക്ക് നാം തേച്ചു കൊടുക്കുന്ന ചുണ്ണാമ്പാണ് ക്രിക്കറ്റ് എന്നു ഇന്നു പലരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലും രാജ്യങ്ങൾക്കകത്തും യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാക്കി ആയുധക്കച്ചവടം കൂട്ടിയെടുക്കാനുള്ള തന്ത്രവിദ്യയാണ് ഇന്നത്തെ ക്രിക്കറ്റ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ നെറ്റികൾ കൂടുതൽ ചുളിയുകയേയുള്ളൂ.

ക്രിക്കറ്റ് ജ്വരത്തിന്റെ പൾസ് ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കൂ. ഒരു ലഹരിയായി തുടങ്ങി പകയായി – പകരം വീട്ടലായി സാമൂഹ്യമനസിൽ വിഷം കയറ്റിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടുപിടിക്കാം. ബാറ്റിൽനിന്ന് പീരങ്കിയിലേക്ക് സ്വാഭാവികമായി വളരുന്ന യുദ്ധം! തമ്മിൽ തമ്മിലെ കത്തിയും ഏറുപടക്കവുമായി അതു വളർന്നു തുടങ്ങിയത് പലയിടത്തും നമ്മൾ കണ്ടതല്ലേ?

മദ്യക്കാരനും സിഗരറ്റുകാരനും ക്രിക്കറ്റിലൂടെ പരസ്യമായി തന്നെ കാര്യം കാണുമ്പോൾ ആയുധക്കാരൻ അതു പറയുന്നില്ല. തത്കാലം അവനതു പറയാൻ ആയിട്ടില്ല. 'സുഖകരവും സുദൃഢവും എ.കെ. 47 തോക്കുകൾ' ' കാലം തെളിയിച്ച വിശ്വാസം ബോഫോഴ്സ് പീരങ്കികൾ' എന്ന പരസ്യം നാളെ പരസ്യപകലകളിൽ വന്നെന്നു വരാം. പക്ഷെ, അതിന്റെയൊന്നും സാന്നിധ്യമില്ലാതെ തന്നെ ആയുധക്കച്ചവടക്കാരുടെ കാര്യം ഭംഗിയായി നടക്കുന്നുണ്ട്. 'ക്രിക്കറ്റ് പൂജ' ഇന്നതിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമാണ്.

ക്രിക്കറ്റ് ഇന്നൊരു കളിയല്ല; സാമൂഹ്യ ബലാത്സംഗമാണ്. ക്രിക്കറ്റിന്റെ വർണ്ണ പ്രഭയിൽ കണ്ണഞ്ചി മയങ്ങിയിരിക്കുന്ന 'നമ്മൾ തവളകൾ' മൾട്ടിനാഷണലുകളുടെയും ആയുധ ലോബികളുടെയും ജ്യൂസ് മെഷീനിലേക്ക് സസന്തോഷം നമ്മെ തന്നെ തള്ളിയിറക്കുകയാണ്. അല്ല; ക്രിക്കറ്റ് ഇന്നൊരു കളിയല്ല; അതൊരു പടയാണ്.

ജേക്കബ് വടക്കഞ്ചേരി
മാലിപ്പുറം – 682511.